

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Eylül 2026

Sayı: 329

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşçi sınıfı"çözüm" sürecinden ne bekleyebilir?

Çözüm süreci" notları

Adı konusunda bile bir ortaklaşmaya varılmamış olan yeni "çözüm süreci" ya da kanundaki adıyla "Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine" dair yasa 10 Ağustos'ta Meclisten 467 evet, 87 hayır ve 7 çekimser oyla geçti.

Hukuki uygulama alanına geçilen sürece dair sızan bilgiler dışında Öcalan ile devlet yetkilileri arasındaki görüşmelere dair bir şeffaflık yok. Gizli bir diplomasi, pazarlık yürüyor. Konu halkı ilgilendiriyor ama müzakere halka açık yürütülüyor.

Bilinen Öcalan'ın örgüte silah bırakma çağrısı yaptığı, örgütün bunu kabul ettiği ve bu çerçevede hiçbir Kürt ulusal talebi olmaksızın Türk burjuva devletiyle "bütünleşme" yönünde adım atılacağıdır.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Silahların susması olumludur

PKK'nın silah bırakması ve karşılığında ordu ve polisin de operasyonlarını sona erdirmesi birçok bakımdan olumlu sayılmalıdır. Öncelikle Kürt köylerinin ve şehirlerinin kolluk kuvvetlerinin operasyonlarından kurtulması, yeni insan ölümlerinin son bulması, demokratik mücadelenin her aşamasında PKK tehdidiyle terörize edilmesinin sona ermesi olumludur. Bu durum sosyal ve demokratik mücadelenin önündeki en önemli engellerden biri olan "terör" gerekçesini kaldıracaktır. Sendikalar ve siyasi partiler, gazeteciler, aydınlar "terör" tehdidiyle yüz yüze kalmayacaktır.

Kürt sorunu vardır

Kürt halkı tıpkı Türk halkı gibi sınıflara, burjuva, proleter, küçük burjuva olarak bölünmüş, insanlar arasında kapitalist sömürü ilişkilerinin hakim olduğu, farklı dini kimliklere ayrılmış, kadınlar üzerinde erkek egemenliğinin yaşandığı bir halk olmanın ötesinde, Türk ulusal kimliği ile tanımlanan bir devletin ulusal baskısı altındadır.

Ulusal ön yargıların tarihi eskidir ve bir kanunla ortadan kalkmayacaktır. Nitekim yasa meclisten geçtiği günlerde karadenize fındık toplamaya giden Kürt işçilere yönelik ırkçı saldırılar olduğunu basından öğreniyoruz.

İşçilerin durumu değişecek mi?

Kürt ulusal sorununda olduğu gibi Kürt ve Türk işçilerinin de yaşadığı sorunlara dair bir çözüm tartışma konusu değildir. Her ne kadar PKK adı Kürdistan İşçi Partisi olsa da bu süreçte işçi sınıfıyla ilgili bir talebi de yoktur.

Kürt işçilerinin üzerindeki "terör" yükünün azalmasına bağlı olarak sınıfsal mücadeleye katılmalarının önü de açılacaktır. Kürt patronlar "bütünleşme"nin en sadık taraftarı olacakları için, Kürt işçilerin kendi uluslarından patronlara karşı mücadelesinin sertleşmesi beklenmelidir. Kürt ve Türk işçilerin birliğinin siyasi zemini güçlenebilir.

Öcalan'ın "bütünleşme" meselesinde çıtayı her seferinde biraz daha yükseltmesi, hatta MHP ile yarışması ve milli bütünleşmede benzer bir rolü üstlenmekte tereddüt etmeyeceğini açıklaması gibi hiçbir ulusal talep elde etmeden silah bırakmaya karar vermesi büyük bir hayret ve hayal kırıklığı yarattı.

İşçi sınıfının devrimci enternasyonalist çizgisi bir ulusal hareketten farklıdır. Ulusal baskıya karşı çıkmaktan geri durulamaz. Ancak ulusal sorun burjuva sınırlar içinde çözüme, bütünleşmeye ulaşabilir. Ancak işçi sınıfının çıkarları burjuva düzen yıkılmadıkça amacına ulaşamaz. Tayin edici mücadele ulusal olanla kendini sınırlamayan, sınıf mücadelesidir.

(31.08.26)

Emekçinin Gündemi

Maden işçilerinin mücadelesi

Yıldızlar Holding'e ait çeşitli madenlerde (Eskişehir, Elazığ) çalışan işçilerin mücadelesi Nisan ayından beri sürüyor. Holdingin Enerji ve İşçileri bakanlık temsilcilerinin önünde, onların kefilliğinde verilen sözlerini tutmaması üzerine bu kez 18 gün süren daha sert bir mücadele gerçekleştirmek zorunda kaldılar.

Nisan'dan bugüne

İşçiler, Bağımsız Maden-İş Sendikasıyla birlikte yürüttükleri mücadelenin ilk adımı 12 Nisan'da Eskişehir-Ankara yürüyüşüyle başladı. Çok defa polisin engellemesine hedef oldular. Ankara'da açlık grevine başladılar.

Bu eylemleri sonuç aldı. İşçiler, bakanlık huzurunda patronun 15 Mayıs'a kadar alacakların ödeneceğine söz vermesi üzerine eylemlerine ara verdiler.

15 Mayıs geldiğinde ödeme yapılmamıştı. Haziran ayında ikinci bir eylem dönemi açıldı. İşçiler Ankara'ya alınmadılar ve yine gözaltına alındılar. İşçiler bir yolunu bulup Ankara'ya girdi. Bu eylemlerin sonunda yeni bir ödeme takvimi ve protokol yapıldı.

Yine ödeme yapılmayınca, Ağustos ayında üçüncü defa Ankara'ya geldiler. Bu son eylem safhasında topluca 3 kez gözaltına alındılar. Bakanlık yetkilileri işçilerle görüşme yapmadı. Verilen sözler tutulmadığı için işçiler çok daha öfkeliydi.

Patron yalandan kredi bekliyor

İşçiler aylar boyunca ödenmeyen ücretler, işten çıkartılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatları, yıllık izinler, mesailer gibi parasal alacaklar bulunuyor. İşçilerin yaklaşık 400 milyon lirayı bulan alacakları var. Bunun son kısmı 36 milyon lirayı ödemiyordu.

Patronun 29 kilometre kare (metre kare değil) tapulu arazisi olduğu, antika araç koleksiyonunun olduğu basına yansıdı. Holding bankalardan kredi alarak işçi alacaklarını ödemeyi tercih ediyordu. Bankalardan kredinin gecikmesini bahane ederek ödeme yapmıyordu. Parası olmasına rağmen, devletle ilişkilerine güvenerek krediye yaslanarak ödeme yapmayı seçmesi, tesadüf değil. Bu gibi patronlar kredileri aldıkları gibi ödemediklerini yine basından (Erdoğan Demirören gibi) biliyoruz.

Hukuk oyunları

Alacaklar konusunda bir başka oyun ise, işçilerin alacakları kesin değilmiş gibi alacaklarını bir de yıllarca süreceğini bildikleri mahkemelerce kesinleşmesini beklemek istiyorlar. İşçiye, çalışmışsın ama bakalım alacağın senin dediğin kadar mı, mahkemeye git kesinleştir demeye getiriyorlar.

Patron mahkemece kesinleşen parasal borçlarını ödeme konusuyla kendini sınırlamak istiyordu. İş müfettişlerinin tespit ettiği

parasal alacaklar için mahkeme kararını beklemeyi tercih ederek zamana yaymayı, işçinin tansiyonu düştükten sonra da eskiden olduğu gibi ödememeyi hesaplıyordu.

İşçi hedefine bakanlığı aldı

İşçilerin üçüncü kez Ankara'ya gelişleri ve Enerji Bakanlığı ile görüşmekte ısrarı, muhatap olarak patronu değil de ona iş veren, üst işveren olan bakanlığı muhatap almaları karşısında, bakanlık da işçilerle görüşmeyerek patrona yönlendirerek çıkmaza girilmesine neden oldu. Ne milletvekillerinin araya girmesi ne başka bir aracı görüşmeyi sağlayamadı. İş askıda kaldı. Bakanlık tarafını açıkça patrondan yana yaptı.

Cumhurbaşkanına gideceğiz

İşçiler patron ve bakanlığın hissedilir paslaşması karşısında o zaman çitayı yükselttiler. Madem bakanlık meseleyi çözemiyor biz de cumhurbaşkanına gider derdimizi anlatırız dediler. Cumhurbaşkanlığına yürüyeceğiz diyerek açıklama yaptılar. Erdoğan'ın gezi programına katılacakları yönünde tutum almalarının ardından, işin rengi değişti. Önce sendika başkanı ve sendika uzmanı tutuklandı. Sonra cumhurbaşkanı danışmanı devreye girdi ve bakanlıkları göreve çağırdı. Ardından bakanlık devreye girerek ödeme planı yapılmasını sağladı ve işçiler de bu plana uymak üzere eylemlerine son verdiler.

Türk-İş'in çaresizliği

İşçilerin Bağımsız Maden-İş Sendikasıyla mücadeleleri, toplu sözleşme yapma yetkisi almalarına rağmen bakanlığın üye sayılarını eksik sayarak sözleşme yapma yetkisi vermemesi, sendikanın maden işçileri arasında güçlendiğinin işareti oldu.

Cumhurbaşkanlık Kasımpaşa'dan arkadaşı Türk İş başkanını devreye soktu. Bunun üzerine işçilerin yıllardır mağdur olmasına sebep olan ve patronla iyi geçinen Türk-İş'li Türkiye Maden-İş sendikası harekete geçti. Göstermelik birkaç gün Ankara'da eylem yaptı. Patronla basın önünde görüşüp ödeme sözü aldı. Ancak ödeme alamadı.

İşçiler başarılı olup eylemlerini bitirdikten sonra Türk-İş Genel Merkezine giden Enerji Bakanı, Türkiye Maden-İş Sendikası ve Türk-İş yöneticileriyle görüştü. İşçilerle bakanlıkta müsteşarını bile görüştürmeyen bakan, kendi ayağıyla bizzat sendikaya kadar gidebildi. Sendika sarı olunca ha bakanlık ha sendika değişen bir şey olmuyor! Bu iki yüzlülük işçilerin tabandan gelişen mücadelelerini Türk-İş eliyle boğmak üzere plan yapılmasından başka anlama gelmiyor. İşçiler de bunu görüyor.

DİSK'in kepezeliği

Genel Sekreteri Maden İşçileri Sendikasının eski genel başkanı olan DİSK, işçilerin Nisan ayından beri devam eden mücadelesine merkezi olarak destek vermiyor. DİSK içindeki kimi sendikalar işçilere destek verirken, genel merkez ağzını bile açmadı.

Sendika başkanı Gökay Çakır sendika örgütlenme uzmanı Başaran Aksu'nun

tutuklanması üzerine bir açıklama yapan DİSK yönetimi, hiç bu isimlerden söz etmeden, tutuklama işleminin hukuki bir önlem olarak yanlış uygulandığını eleştiren, sanki işçi mücadelesi sebebiyle tutuklama olmamış da her hangi bir tutuklama yapılmış gibi genel geçer demokratik teamüllerden söz eden açıklaması hem konfederasyon içinde hem de kamuoyunda haklı olarak büyük tepki çekti.

Daha önce de Başaran Aksu tutuklanmış, işçiler defalarca polisin müdahalesine uğramış, yerlerde sürüklenmiş, aileleriyle gözaltına alınmışken bir açıklama, işçileri ziyaret bile yapmamış bir DİSK var karşımızda. DİSK yönetiminin bu tutumu, nasıl bir sendikacılık yapmak istediklerini açıkça ortaya koyuyor.

İşçiler ne kazandı ki?

Kimi sosyalist çevrelerde işçilerin mücadele ederek zaten hakları olan ücretleri almış olmaları sebebiyle mücadeleyi küçümseyen, ya da ne kazandılar ki diyen bir eğilim ortaya çıktı. Bu eğilim işçilerin eskiden yeni haklar almak için mücadele ettikleri, şimdi ise, zaten hakları olanı almak için mücadele ettiklerini söyleyerek, mücadelenin kazanmak olarak görülemeyeceğini söylüyor.

Olaylara işçi sınıfının dışından bakanlar için şeklen böyle gözükebilir. Ancak işçi sınıfının AKP'li bakanlıklar ve patronlar eliyle özellikle metropoller dışındaki şehirlerin işletmelerinde, mücadele geleneği ve tarihi olmayan işyerlerinde ne kadar geriletildiğini görmemiz ve yasal hakların bile mücadele edilerek alınmak durumunda olduğunu bilmemiz gerekir.

Aydın çevrelerden gelen bu sesleniş, işçi sınıfını tanımamanın, mücadeleden uzak kalışın bir göstergesidir.

Saflar netleşirken

Maden işçilerin mücadelesi ve Bağımsız Maden İş Sendikasının mücadeleye yaklaşımı elbette daha derinlemesine inceleyip değerlendirmek gerekir. Eksikler olmuştur, eleştiriler de yapılabilir. Ancak şu bir gerçek ki, bu mücadele birkaç noktayı netleştirmiştir:

1. Metropollerin dışındaki işçi sınıfı da artık mücadelenin içine boylu boyuna girmektedir. Mücadelede sonuç alabilmek, tek seferde koparıp almak mümkün olmayabilir, ısrar etmek önemlidir.
2. Yasalarla kabul edilmiş haklar bile patronlarca verilmemekte, bakanlıklar patronları kollamaktadır. Verilen sözler tutulmamaktadır, hiç bir şekilde onların sözüne güvenmemek gerekir.
3. İşçilerin ekonomik temelli alacakları bile olsa, siyasi olarak çıtayı yükseltmedikçe, gerçek muhataplar bakanlık ve yetmeyince cumhurbaşkanı mücadelede muhatap haline getirilmedikçe, siyasi bir perspektif olmadıkça kazanmak mümkün değildir.
4. Türk-İş, DİSK gibi sendikaların yönetimlerinin işçi sınıfıyla olan çıkar bağı gibi duygu bağı da kopmuştur. Bürokrat asalaklardır.
5. İşçi sınıfı kendi göbek bağını kendisinin keseceği bir mücadelede devletten, patronlardan ve sendika bürokratlarından bağımsız bir mücadele yürütmek zorundadır. Sonuç olarak maden işçilerinin mücadelelerini kutluyor, tutuklu sendikacıların derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz. (31.08.26)

İş yerlerinden Haberler

Metal

Sessizliğin sebebi ne ola ki?

İzin dönüşü ilk dikkati çeken fabrikadaki sakinlik oldu. Bir ay önce şeflerin, müdürlerin mobing olarak değerlendirilecek düzeydeki mesai ve üretim baskısı yerini sessizliğe bıraktı. Mesai yine var ancak baskı seviyesi düşmüş durumda. Bu sessizliği nasıl yorumlayacağımızı bilmiyoruz.

Bunu öğrenmek için yıl sonunu beklememiz mi gerekecek? Fabrika yönetiminin çalışma ortamına dair atacağı yeni adımlar hep yıl sonuna rastlar.

Çıkış serbest

Çıkışların önü açıldı. İsteyen işçi tazminatını alıp çıkabiliyor. Çıkışları teşvik yani ek bir ikramiye yok. Ancak çıkışını isteyen işçilere de dur diyen yok. 10 yıllık, 15 yıllık işçilerden çıkışını isteyen az da olsa oldu. Borcu olan, ödeme sıkıntısı çeken kimi işçiler tazminatlarıyla bu açıklarını kapatmak için çıkış verebiliyor. Çıkan işçilerin yerine yeni işçi alarak fabrika maliyetini düşürüyor.

İşçi alımı var

Çıkışların önü açılırken yeni işçi alımı da var. Bu sefer genç işçilere değil yan sanayiden işsiz kalmış kalifiye işçiler tercih ediliyor. 30 yaş üstü bu işçiler hem deneyimli hem de genç işçiler gibi ilk giriş ücretiyle, 42-45 bin aylıkla işe başlıyorlar. İşsizlik sebebiyle deneyimli işçiler de deneyimi olmayan işçilerin ücretiyle çalışmayı

kabul etmiş oluyorlar. Bu da fabrikanın işine geliyor.

Olayların işçi lehine çevirebilecek bir birlik, bir kuvvet oluşturmamız gerekiyor. (Bir işçi)

Plastik

Patron işçiden çekiniyor

İş yerinde 6 ayda bir verilmesi gereken ikramiyeleri vermemişlerdi, bu ay verdiler. Zaten çalışan sayısı azdı ve işler biraz çoğalmıştı. İkramiyeler verilmeseydi noterden ihtar çekip işten ayrılmayı düşünen işçiler de vardı; kesin idarenin kulağına gitti ki, ikramiyeler yattı.

Şimdi işveren yeni bir çalışma düzeni deniyor: 3 vardiya çalışıyorduk ancak 2 vardiyalık iş olduğu için 3. vardiya boş kalıyordu. Bu nedenle sistemi 12 saatlik vardiyaya döndürdüler. Haftanın 4 günü çalışma, 3 günü tatil olacak şekilde bir program yaptılar. Ayın bir'inden itibaren çalışma bu şekilde olacak; eğer işler yoğunlaşırsa mesaiye çağıracaklar. (Bir İşçi)

Tekstil

Yönetim komedisi

Yıllar önce fabrikaya güvenlik görevlisi olarak giren işçi, yaklaşık 9 yıldır fabrikanın idari müdürü. Son zamanlarda kendisinden daha yalaka bir beyaz yakalıyla tartışmışlardı. Beyaz yakalı müdürü kafaya takmış, hırsıyla müdürün açıklarını aramaya başladı.

Oysa patron idari müdürünü tutuyor. Mesela 8 aydır lavabodaki musluk bozuk; tamir edilmesi gerektiği

söylenğinde patron, "Bozmasalardı, tamir için dünya kadar para istiyorlar, sonra hallederiz" diyen biri. Müdür de tam olarak bu cimriliği ve patrona para tasarrufu sağlatması yüzünden onun gözdesi.

Müdürü düşürmeye kararlı olan beyaz yakalı, fabrikaya kesilen bütün faturaları tek tek inceledi. Faturalarda bir çim biçme makinesi buldu ama makine ortalıkta yoktu. Bunu hemen patrona bildirdiler ancak patron, "Müdür almıştır, getirir," diyerek olayı geçiştirdi. Bu sırada müdür memleketine bir ev yaptıırıyordu. Patron da yeni bir eve taşınınca, kendi evindeki eski eşyaları şirket kamyonuna yükletip müdürün memleketindeki evine taşıttı.

Açık aramaktan pes etmeyen beyaz yakalı, bu kez envanter sayımı yaptırdı ve İstanbul'daki sayımda 3 makinenin eksik olduğu ortaya çıktı. Makineleri müdürün aldığını ispatlamaya çalıştı, şimdi de kalkmış Ordu'daki fabrikaya gidiyor. Aklınca oradaki eksikleri de döküp müdürü hırsızlıkla suçlatacak ve işten kovduracak.

Fakat patronun böyle bir adamı işten çıkarması neredeyse imkânsız. En ucuz yemeği ve en ucuz servisi bulan; sırf kırılıyor diye yemekhaneye uzun süre su bardağı aldırmayan; lavabolara peçete koymak için bile en az 1 ay bekleyen bu tasarruf delisi müdürü patron kolay kolay gözden çıkarır mı? (Bir İşçi) (31.08.26)

Siyasetin Gündemi

Rakamlar ne derse desin satın alma gücü artmıyor!

Hükümet enflasyon rakamlarının düşmesiyle övünürken, bunun fiyatlara yansımadağı, hayatın ucuzlamadağı konusunu es geçiyor. Yani satın alma gücümüz artmazken enflasyonun düşmesi bir başarı sayılabilir mi? Üstelik Merkez Bankası yıl sonu enflasyon tahminini 2 puan artırmışken.

Sayısal olarak asgari ücretin ya da emekli aylığının artmış olmasıyla bizi avutanlar, bu rakamlarla neyi ne kadar satın alabildiğimize baksalar ya! Paranın değeri yok. Rakamlar büyüdükçe, enflasyonun silip süpürdüğü miktar artıyor.

Her ay yayınlanan Türk-İş verileri (itimat konusunda, bir nevi TÜİK verileri sayılır) 28 bin lira alan asgari ücretlinin, 23 bin 500 lira alan emeklinin ailesini geçindirmekte açlık sınırının altında kaldığını ortaya koyuyor. Türk-İş açlık sınırını 37 bin lira belirlemiş. Bu sadece gıda harcamasıdır. İçinde kira, elektrik, telefon, su parası, ulaşım, giyim, gaz yok.

Enflasyonun çarşıda, pazarda yüzde 50'ye dayandığını yaşıyoruz. Patates 40, 50 lira, soğan iriyse 70 lira! Yaz aylarındayız meyve sebzenin ucuz olması gerekirken domates

dışında 50, 60 liradan aşağı meyve yok.

Türk-İş yoksulluk 121 bin lira diyor. Yani 4 kişilik ailenin tamamı asgari ücretle çalışsa yetmiyor, yoksulluktan kurtulamıyor.

Asgari ücret, emekli aylığı satın alma gücü artmayınca ekonomi nasıl dönecek? Kim ne alacak, üreten ne satacak? Ekonomide küçülme demek işsizlik demek. İş bulmak ayrı dert. Vasıflı işçiler bile ilk giriş ücretine çalışmayı, düşük ücreti kabul

yollara döküldüğünü basından öğreniyoruz. Domates üreticisi 4 kilo domates fiyatına bir bardak çay (20 lira) içebiliyor.

Köylü krediye yükleniyor ve bu krediler de ödenemiyor. Geçen yılın rakamları 1,1 trilyon liraya ulaşan kredi borcunun olduğudur. Giderek yaşlanan (ortalama 57 yaş) bir çiftçi kuşağının olduğu ise, diğer bir gerçek. İşçinin, köylünün, emeklinin hali ortadayken sermaye sınıfının durumu tam tersidir. Fiyatları istedikleri gibi

değiştirebiliyorlar. Devletten kolay kredi alabiliyorlar. Maden işçilerinin patronları gibi ücretleri, tazminatları bile krediyle ödüyorlar. Yokluktan değil, daha karlı olduğu için; sırtlarını devlete dayadıkları için. Bankalar karlarını

sürekli artırıyorlar.

Bu durum sürdürülemez bir ekonomi demektir. İşçilerin ve tüm emekçilerin çıkarlarını kollayacak bir ekonomi, patronlardan, bankalardan alıp kitlelerin satın alma gücünü yükseltmeyi hedef almalıdır. Bunu yapabilecek tek siyaset, burjuva partileri değil, devrimci programdır. Tek güç emekçilerin birliği ve mücadelede ısrarından başkası değildir. (31.08.26)

yoksulluk

etmek zorunda kalıyor. İş olanların da maden işçilerin deneyiminin gösterdiği gibi tam ücret karşılığını, mesai ve izin paralarını, işten çıkınca tazminatlarını almaları hiç kolay olmuyor.

Tarım alanındaki gübre, mazot gibi girdi fiyatlarındaki pahalılık, üretici köylünün tekrar üretime dahil olmasını zorluyor. Bursa Karacabey'de TIR'larca domatesin düşük fiyat ve fabrika fire kesintilerinin yüksekliğini protesto için

Uluslararası Gündem

Orta Doğu

Trump çıkmaza girdi, halklar bedelini ödüyor

Önce Gazze’de, ardından Lübnan’da Netanyahu’nun korkunç politikasını kayıtsız şartsız destekledikten, sonra da onun yanında İran’a karşı bir savaş başlatarak İslam Cumhuriyeti’nin çöküşünü övünerek vaat ettikten sonra, Trump sürekli geri adım atmak zorunda kalıyor.

17 Haziran’da İran ile ABD arasında imzalanan anlaşmaya rağmen, Hürmüz Boğazı hâlâ açılmadı. 5 Ağustos’ta İranlı yetkililer, ABD’nin dahil olmadığı Umman Sultanlığı ile görüşmelerin ileri aşamada olduğunu duyurdu ve iki ülkenin boğazdaki trafiğin kontrolünü paylaşacağını öngördü. 11 Ağustos’ta İran, boğazın yeniden açılması için ABD’ye altı şart koydu. Bunlar arasında deniz ablukasının kaldırılması, İran yakınlarında konuşlandırılmış tüm ABD güçlerinin geri çekilmesi, Lübnan, Filistin, Irak ve Yemen’deki Husi güçlerine yönelik saldırıların sona erdirilmesi ile ABD’nin İran’da arka arkaya yaşanan iki savaşın yol açtığı hasarların tam olarak tazmin edilmesi yer alıyor.

Bir yandan Trump, Amerikan emperyalizminin başarısızlığını ilan edecek bu İran taleplerini kabul edemez. Öte yandan, ara seçimlere birkaç ay kala, boğazı zorla kontrol altına almak için İran’a karşı tam bir savaş başlatacak siyasi imkânlarla sahip değildir. Bu nedenle Trump tereddüt ediyor ve yeni

ültilmatomlarla yanıt veriyor. Böylece o da İran’dan “öldürdüğü ve yaraladığı tüm insanlar için tazminat” talep ediyor. Bu sözlü atışmalar sürerken, bölgedeki milyonlarca insan, ABD ordusunun İran limanlarına düzenli olarak attığı bombalarla maruz kaldıkları yoksunlukların acısını çekiyor.

ABD’nin bir başka başarısızlığı ise, Suudi

9 Ağustos’ta Netanyahu, “ Hamas silahsızlandırılana kadar Gazze’den hiçbir geri çekilme yapmayacağını” açıkladı; oysa Hamas, silahlarını teslim etmeyi ve Gazze’nin enkazının yönetimini ABD’nin kontrolündeki bir teknik otoriteye devretmeyi kabul ettiğini duyurmuştu. Bu reddediş, ABD’li destekçiye bir tokat olarak algılandı; ancak Netanyahu’nun en aşırı Siyonistleri kendine çekmek istediği İsrail seçim kampanyasının tam ortasında, bu reddediş sadece bir gerçeği dile getiriyor: Batı Şeria’daki müdahalelerini artıran İsrail’in Gazze’den çekilmeye hiçbir niyeti yok. Bunu herkes biliyor, başta ABD’li yöneticiler olmak üzere, ancak Netanyahu bunu gizlemeye bile çalışmıyor.

Bu başarısızlıklar, ne ABD’nin Ortadoğu üzerindeki hakimiyetinin gerçekten tehdit altında olduğu, ne de İsraili yöneticilerin Trump’a iradelerini dayattığı anlamına gelmiyor. Bunlar, dünyanın bir numaralı emperyalist gücünün, halkları boyun eğdirmek için onları bomba yağmuruna tutmasının yeterli olmadığını gösteriyor. Bunlar, sözde “özgür dünyanın lideri” ile Batılı “demokrasilerin” liderlerinin dünya halklarına sunabileceği tek geleceğin, bitmek bilmeyen bir savaş olduğunu ortaya koyuyor. (LO, 12.08.26)

Ağustos'ta, Lübnan'ın güneyindeki Zawtar al-Gharbiah'ta İsrail'in düzenlediği bombardımanın ardından.

Arabistan’ın 7 Ağustos’ta Mekke’de, diğer iki bölgesel güç olan Pakistan ve Türkiye ile bir savunma anlaşması imzalamasıdır. Bu üç ülke ABD’nin müttefikleri olsa da, Trump’ın desteğiyle imzalanmayan bu anlaşma, liderlerinin savunma konusunda tamamen ABD’ye bağımlı kalmama iradesini ortaya koymaktadır.

Trump, Körfez’in zengin monarşilerini, boğazın kapatılması ve turizm ile ticaretin ciddi şekilde yavaşlaması nedeniyle bedelini ödedikleri İran’a karşı savaşına, onların rızası dışında sürükledi.

Kurbanların sayısı giderek artıyor

Bu kanlı bir süreç: her geçen gün sayısı artan ve daha ölümcül hale gelen Rus dronları ve füzeleri, Ukrayna'nın şehirlerine yağmur gibi yağıyor. Ve her gün, buna karşılık olarak Ukrayna Genelkurmay Başkanlığı, bazen Rusya'nın çok derinlerine kadar uzanan bölgelerde "düşmanı" vurduğunu övünerek duyuruyor.

Resmi açıklamalar sivil kurbanların sayısını bildiriyor. 8-9

Ağustos gecesi – zira bu saldırılar genellikle geceleri gerçekleşiyor ve bu da halkı daha fazla dehşete düşürüyor – Rus dronları Odessa ve Harkiv'de beş kişiyi öldürdü. Ertesi gün, Kiev'deki bir çocuk hastanesini, Herson ve Harkiv'deki elektrik trafo merkezlerini, Donetsk,

Dnipropetrovsk ve Mykolaiv'deki işletmeleri vurdular. Aynı anda, Ukraynalı dronlar Tataristan'daki Nijnekamsk'taki Rus petrol rafinerisini ateşe verdi: 13 kişi öldü. Bundan bir gün önce, Sibirya'daki Tobolsk'ta ve daha batıda bulunan Orsk'ta başka rafineriler de alev almıştı; bölge valisinin açıklamasına göre, Orsk'taki saldırıda can kaybı yaşanmamıştı. Bu doğru mu? Her neyse, yetkililer bu tür saldırılarda yaralanan işçiler ve özellikle de hayatını kaybedenler konusunda fazla durmamayı tercih ediyorlar.

Yine "arkadaki halkın moralini bozmamak" için – halkın kendilerinden hesap

sormasından korktukları için – her iki tarafın liderleri de kurban sayısını gülünç derecede düşük gösteriyor. Bunun için öncelikle, her gün yüzlerce, hatta daha fazlası hayatını kaybeden askerlerin üniforması altında bulunan bu sivilleri asla sayıma dahil etmemeleri yeterli oluyor.

Bu kıyım dört buçuk yıldır sürüyor. Ancak 6 Ağustos'ta, yani çatışmanın

Kremlin, kayıplarını telafi etmek amacıyla gençleri ve yaşlıları cepheye ayda 30.000 kişilik bir hızla göndererek, üzerlerindeki baskıyı sıkılaştırmaya devam etmektedir. Kiev ordusuna gelince, az önce öğrendiğimiz üzere, geri çekilen askerlerine ateş etmekten çekinmiyor ve hükümeti, zaten oldukça kısıtlayıcı olan askerlikten muafiyet gerekçeleri listesini daha da daraltmak istiyor.

Sivil ve enerji altyapısını sistematik olarak tahrip etmek, yoğun nüfuslu bölgeleri bombalamak, hayatta kalma şansı olmayan insanları saldırıya göndermek: strateji uzmanlarına göre bu bir yıpratma savaşıdır.

Açıkça söylemek gerekirse, her iki taraf da sahada

Bir drone, Moskova yakınlarındaki bir petrol rafinerisini patlatıyor.

1.624. gününde, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, bu olayların en büyük mağdurlarının "Kiev ve Ukrayna'daki diğer şehirler" ile "Rusya Federasyonu'nun çeşitli bölgelerindeki halklar olduğunu belirtti. Genel Sekreter şöyle konuştu: "Son saldırı serisi, nüfuslu bölgelere yönelik vuruşların endişe verici bir görüntüsünü izliyor; bu, insani hukukun açık bir ihlalidir."

BM bu bombardımanları "kararlılıkla kınayabilir", ancak bu kuruluş hiçbir zaman gerçek bir "insani hukuk"u dayatacak imkânlarla ya da niyete sahip olmamıştır. Ve bu açıklamalar ne Putin'i, ne Zelensky'yi, ne de generallerini etkilememektedir.

kayda değer bir sonuç elde edemeden tükeniyor, ancak karşı tarafın ve bunun bedelini kanıyla ödeyen halkının artık dayanamayacağı bir duruma gelmesi için her şeyi yapıyor.

Kiev ve Moskova'daki yönetici klikler, işte bu bedel karşılığında iktidarda kalıyor ve savaşın sağladığı muazzam iş fırsatları üzerindeki kontrolünü elinde tutuyor. Silah tüccarları ve Amerika ya da Avrupa'daki kapitalist şirketler gibi büyük kazananlara gelince, kendilerine bu kadar kâr getiren bir kıyımın sona ermesini neden istesinler ki? (LO, 12.08.26)

Göçmenlere uluslararası yabancı düşmanlığı

İspanya'nın Ceuta bölgesine yaklaşık 70.000 genç Faslı'nın ani gelişi – bunların neredeyse tamamı hemen Fas'a geri döndü – birçok Avrupalı liderin yabancı düşmanı ve göçmen karşıtı kampanyalarını beslemeye devam etti.

Bu konuda en öne çıkan isim, İspanya'dan gelen uçuşlar ve gemiler için sınır kontrollerini yeniden başlatan İtalya Başbakanı Giorgia Meloni oldu. Buna

karşılık, İspanya Başbakanı Pedro Sanchez, İtalya'dan gelen yolcular için kimlik kontrolleri uygulanacağını duyurdu. Meloni ve Danimarka Başbakanı Mette Frederiksen – İtalyan aşırı sağcı mevkidaşıyla aynı yabancı düşmanı ve ırkçı söylemleri

tekrarlayan bir sosyal demokrat – Avrupa Birliği (AB) kurumlarına açık bir mektup yayınladılar. İkili, "Avrupa'nın Hristiyan mirasının korunması" çağrısında bulunarak, sözde "kontROLSÜZ göçü" kınadılar ve İtalya'nın kimliksiz yabancıları hapsedmek amacıyla bu tür hapishaneler inşa ettiği Arnavutluk gibi AB dışı ülkelerde geri dönüş merkezlerinin kurulmasını talep ettiler.

Almanya Şansölyesi Friedrich Merz ise, İtalya ve Yunanistan'dan birine ayak bastıktan sonra Almanya'ya gelen iltica başvurusunda

bulunanların bu iki ülke tarafından geri alınmasını talep ediyor. Merz, 12 Haziran'da tüm AB ülkeleri arasında imzalanan anlaşmaya atıfta bulunurken, Meloni ise anlaşmanın şartlarına itiraz ediyor. Her ikisi de, "ikincil göçmenler" olarak nitelendirdikleri, ancak çoğu zaman savaştan ya da diktatörlükten kaçarak çalışmak ve ailelerini geçindirmek için

sektörler, bu işçiler olmadan işleyemez; belgeleri düzenli olsun ya da olmasın. Meloni bile iktidara geldiğinden beri Avrupa dışı yabancılara yaklaşık 900.000 çalışma izni vermiştir.

Avrupalı liderlerin tüm açıklamaları, göçmenleri kendi ülkelerindeki emekçi sınıfların yaşadığı zorlukların suçlusu haline getirmek amacıyla yapılan demagojik tavrılardır. İşçilerin, kendileri için ne kadar

riskli olursa olsun sınırları geçmeye çalışmaya devam edecek olan bu yeryüzünün mahkumlarının geri gönderilmesine suç ortağı olarak bu tuzağa düşmeleri intihar olur. 450 milyonluk nüfusa sahip AB, dünyanın en zengin ülkelerinden bazılarını

bünyesinde barındırmaktadır; bu ülkeler, dünyanın büyük bir bölümünü sömürerek gelişmiş ve refahlarını sürdürmektedir.

İstihdamı, konutları ve hastaneleri tehdit edenler birkaç yüz bin ya da birkaç milyon göçmen değil; bunları kapatan ya da yok eden kapitalistler ve hükümetlerdir. İşçiler, göçmen olsun ya da olmasın, belgesiz ya da belgeli olsun, mücadelelerini işte bu güçlere karşı birleştirmelidirler.

(LO, 12.08.26)

Ceuta, 1 Ağustos, göçmenlerin Fas'a geri gönderilmesinden önce.

Avrupa'ya gelen bu kadın ve erkekleri, ateşten top gibi birbirlerine devrediyorlar. Meloni, Frederiksen, Merz, tıpkı Sanchez veya Macron gibi, AB'nin bir süzgeçten çok, bazen tel örgülü ve elektrikli sınırlara sahip bir kale olduğunu çok iyi biliyorlar. AB, Frontex adında bir sınır güvenlik ajansına sahip ve bu ajans, AB'ye ulaşmaya çalışan yoksulları acımasızca peşinden koşuyor. Bu zengin kalenin ekonomisinin, göçmen işçilerin emekleri ve beyin gücü olmadan işleyemeyeceğini çok iyi biliyorlar. Tarım, inşaat, sanayi, temizlik, sağlık ve kişisel bakım gibi en zorlu

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

ABD emperyalizminin üstünlüğünü devam ettirme mücadelesi

(bir önceki numaranın devamı)

Sürekli olarak sorgulanan bir hegemonyası

1945'ten bu yana ABD, egemenliğine ve talanına karşı ayaklanan halkların direnişiyle düzenli olarak karşı karşıya kalmıştır; bunların başında, mücadelesi dolaylı olarak Amerikan gençlik kesimlerinde ve proletaryasının siyah kesiminde güçlü isyanlara yol açan Vietnam halkı gelmektedir.

On yıllar boyunca bu hegemonyaya karşı en büyük muhalefet Sovyetler Birliği'nden geldi. Sovyet bürokrasisi, 1920'lerin sonlarından itibaren üzerinde acımasız bir diktatörlük uyguladığı işçi sınıfının çıkarlarını o zamandan beri temsil etmiyor olsa da, kapitalistlerin sömürsünden muaf olan geniş bir toprak parçası ve ekonomik sistemin başında bulunuyordu. Bu bürokrasi, devrimleri engelleyerek ya da ihanet ederek, Hitler Almanyası'na karşı Müttefikler ile ittifak kurarak ve ardından Tahran (1943), Yalta (Şubat 1945) ve Potsdam (Temmuz 1945) konferanslarında ABD ve İngiltere ile mevcut sosyal düzeni, yani emperyalist düzeni savunma konusundaki kararlılığını defalarca kanıtlamıştı.

Ancak, savaşın yol açabileceği olası bir devrim dalgası korkusu ortadan kalkar kalkmaz, emperyalist burjuvazi ile Sovyet bürokratları arasındaki rekabet yeniden baş gösterdi. İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden üç yıl sonra dünya Soğuk Savaş dönemine girdi.[...] Kırk yıl boyunca, ciddi gerilimlere rağmen, iki süper güç "Yalta düzeni"ni uyguladı. Her biri kendi

bölgesinde polislik yaptı; yani her şeyden önce en ufak işçi ayaklanmasını bastırdı, özgürleşme hareketleriyle ya da yeterince itaatkar olmayan hükümetlerle mücadele etti; diğer süper gücün ise kendi etki alanında dilediği gibi hareket etmesine izin verdi. Derin sömürgecilik karşıtı ayaklanmaların yanı sıra, bu ayaklanmaları bastırmak veya zayıflatmak için emperyalizm tarafından kışkırtılan savaşlarla da damgalanan bu yıllarda, eskiden sömürgeleştirilmiş veya yarı sömürgeleştirilmiş bazı ülkeler bağımsızlıklarını kazandılar ya da ABD yanlısı diktatörlükleri devirdiler. Hiçbiri emperyalist yağmalamadan kalıcı olarak kurtulamazlar da, bazıları kazandıkları toplumsal taban, büyüklükleri veya petrol kaynakları sayesinde ya da Soğuk Savaş döneminde SSCB'den diplomatik ve ekonomik destek alabildikleri için ABD'den bir ölçüde kurtulabildiler. Küçük bir ada olan Küba bile Sovyet desteği sayesinde güçlü komşusuna karşı koyabilmiştir. [...] SSCB'nin dağılmasından sonra, başta ABD olmak üzere NATO ülkeleri, eski Sovyetler Birliği topraklarını kontrol altına almak istediler; doğal kaynaklarını yağmaladılar, askeri üsler kurdular, Baltık ülkelerini NATO'ya dahil ettiler ve Ukrayna'yı ele geçirmek için manevralar yaptılar. İşte bu sürekli baskı, Rus bürokratların ve oligarkların çıkarlarının baş temsilcisi olan Putin'i, 2022'de kendi bölgesini işaretlemek için Ukrayna'yı işgal etmeye itti. Yüzbinlerce kişinin ölümü ve hayatlarının mahvolması,

Ukraynalılar ve Ruslar için tarif

edilemez yıkım ve acıların ardından, Trump ve Putin maskelerini düşürdüler: Gizli ya da açık bir şekilde, Ukrayna'nın zenginliklerini aralarında paylaşmak için görüşüyorlar. [...]

SSCB'nin dağılmasından birkaç yıl önce, emperyalist egemenliğe karşı direniş İran'dan gelmişti; burada Humeyni'nin mollaları, Şah'ın ABD yanlısı diktatörlüğüne karşı derin bir halk ayaklanmasını yönlendirmiş ve bu ayaklanmanın başına geçmişti. On yıl sonra, emperyalist liderlerin İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı savaşmaya ittiği Iraklı Saddam Hüseyin, İngilizler tarafından geniş bir petrol sahasının çevresine çizilen sınırlara sahip olan Kuveyt Emirliği'ni işgal etti. Bu emperyalizme karşı işlenen suçu cezalandırmak için ABD önderliğindeki koalisyonun karar verdiği askeri müdahale, Ortadoğu'nun hâlâ çıkmadığı otuz yıllık bir savaş ve kaos dönemini başlattı. Irak, Afganistan, Suriye ve Lübnan gibi ülke bütünüyle harap edildi, etnik kökenlere veya dinlere göre parçalandı; halkları öldürüldü, sakat bırakıldı, açlığa maruz bırakıldı ve on yıllar geriye götürüldü.

Bu ABD savaşları, önce El Kaide'yi, ardından da IŞİD'i doğrudan doğurmuş ve beslemiştir; bu örgütler, Orta Doğu halklarına barbar yöntemlerini dayattıktan sonra Afrika'ya ve başka yerlere yayılmıştır. Bu savaşlar, cihatçı grupların ya da siyasi-askeri yapıların Gazze'deki Hamas, Lübnan'daki Hizbullah veya Yemen'deki Husi gibi saflarına

katılmaktan başka bir çıkış yolu görmeyen öfkeli bir genç nesiller ortaya çıkardı. İran'a saldırarak ve İsrail ordusunun işlediği katliamlar ne olursa olsun müttefiki Netanyahu'yu sınırsızca destekleyerek Trump, sonunda Beyaz Saray'daki öncülleri Clinton, Bush baba ve oğlu, Obama ve Biden'ın izinden gitmiştir. Barbar ve geleceği olmayan bir toplumsal düzeni savundukları için, emperyalizmin ard arda gelen liderleri, bitmek bilmeyen savaşları körükleyen acımasız yöntemlerden başka bir şey kullanmayı bilmiyorlar. Son on yıldır Çin, emperyalist burjuvazinin en ciddi rakibi ve karşıtı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durum, ülkenin kendine özgü tarihinin bir sonucudur. 19. yüzyıldan beri büyük güçler tarafından yağmalanan ve parçalanmış olan Çin, 1949'deki burjuva devrimi sırasında bu güçlerin egemenliğinden kurtuldu. Bu devrim, Mao'nun yönetimindeki Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) siyasi-askeri aygıtı tarafından yönlendirilen köylülerden oluşan kitlesel bir hareketin sonucu olarak gerçekleşti. Bu devrim, güçlü ve merkezi bir devletin doğmasına yol açtı. Yirmi beş yıl boyunca ambargo altında kalan ülke, emperyalizmin baskılarına karşı direnerek kendini inşa etti. 1970'lerin ortalarında emperyalizm, Çin'i taşıyon olarak dünya pazarına yeniden dahil ettiğinde, Çin devleti işçilerini Batılı kapitalistlerin hizmetine sundu. Ancak Çin, dünyanın çoğu ülkesinde yaygın olan talanı engelleyecek imkânlarla sahipti.

Çin devletinin ekonomi üzerindeki denetimi, büyük ulusal şirketlerin gelişmesine imkân sağladı. Birçok açıdan yoksul bir ülke olmaya devam etse de, insanlığın beşte birini oluşturan nüfusuyla Çin, sonunda ABD'nin ciddi bir rakibi haline geldi. Ancak, tüm propagandanın aksine,

bu iki ülke arasındaki güç mücadelesinde eşit durumda değiller. Amerikan emperyalizmi, tüm dünyadaki işçilerin artı değerini gasp ederek zenginleşti. Geniş bölgelerin elinden kaçmasını önlemek için sürekli saldırı halindedir. Çin devleti ve onun ardından burjuvazisi ise savunma durumunda. Bu durum askeri alanda açıkça görülüyor; zira Çin, 1979'dan beri hiçbir savaşa girmede ve Kaliforniya açıklarına uçak gemisi göndermiyor.

En azından 2010'ların başında Obama'nın başkanlığından bu yana, ABD'nin hedefinde Çin var. [...] Her iki tarafta da yöneticiler ve genelkurmaylar askeri bir çatışmaya hazırlanırken, Batılı siyasi liderler de halklarını buna hazırlıyorlar.

Hızlanan askerileştirme

Trump'ın İran'daki başarısızlıkları, ABD'nin Çin gibi bir süper güçle savaşa girebilecek durumda olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyor. Birkaç hafta süren yoğun bombardımanlar – ABD tarafından donatılan İsrail ordusunun bombardımanlarına ek olarak – Amerikan sanayisinin, Orta Doğu'daki altyapılara ve binalara gönderilen bombaları, füzeleri ve diğer dronları o kadar hızlı üretmediğini ortaya koydu. [...]

Bu nedenle Trump, bu bütçenin gelecek yıl 500 milyar dolar artırılmasını talep ediyor; bu, neredeyse %50'lik bir artış anlamına geliyor. Ancak bu bütçenin önemli bir kısmını elinde bulunduran Lockheed Martin, RTX veya Northrop Grumman gibi başlıca silah üreticilerinin, silah üretimine büyük çapta yatırım yapmaya hazır oldukları kesin değil. Bloomberg ajansının verilerine göre, 2023 yılında Lockheed Martin ve RTX, yatırımlarına sadece 4,1 milyar dolar ayırırken, hisse geri

alımlarına 19 milyar dolar harcamıştı. Silah sanayisi de finansallaşma ve sermayenin giderek artan parazitik özelliğinden kaçınmıyor.

Silahlanma meselesinin ötesinde, Trump'ın Pasdaranlarla müzakere etmek zorunda kalmasının nedeni, İran'da bir kara harekâtı başlatacak siyasi imkânlarla sahip olmamasıdır. Böyle bir deniz çıkarması, on binlerce hatta yüz binlerce askerin gönderilmesini ve bunun getireceği insan kayıplarını gerektirecektir. Böyle bir saldırı henüz gündeme gelmeden, Amerikan halkı fiyatları tavan yaptıran bu savaşa karşı yoğun bir şekilde karşı çıkıyor.

Bu tür engeller ve direnişler her iki dünya savaşından önce de vardı, ancak bunlar ne Amerikan liderlerini ne de diğer güçlerin liderlerini durduracaktır. Yeni bir genel savaşın öncesindeki aşamaları ve süreleri, savaşan taraflar arasındaki ittifakların nasıl olacağını bilinmese de, dünyayı yönetenler böyle bir savaşı açıkça hazırlıyorlar. Bunu saklamıyorlar, her yerde askeri bütçeleri artırıyorlar – 2 500 milyar dolar 2025'te, son on yıldır sürekli bir artış var. Her yerde ruhları savaşa hazırlamaya başlıyorlar. [...]

On milyonlarca kadın ve erkek, tüm insanlığın geleceğini tehdit eden emperyalist bir savaşın ortasında zaten bulunuyor. Bu felaketi önlemenin tek yolu, dünyada hiç bu kadar kalabalık olmamış olan işçi sınıfının, tüm toplumun işleyişi için olduğu kadar askeri üretim için de vazgeçilmez olan uluslararası iş bölümünün bağlarıyla sınırların üstünden birleşerek, gerçek iktidarı elinde tutan bir avuç büyük kapitalistlerin elinden iktidarı almasıdır. Savaşlar sık sık devrimlere yol açmıştır. Bu programın gerçeğe dönüşmesi için, kadınların ve erkeklerin komünizmin bayrağını yüksekte tutması gerekir. (LDC, 15.06.26)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

IV.Enternasyonal (1938) : Enternasyonal'le kurtulur insanlık!

Enternasyonal fikri, komünizm fikrinin içinde yer alır. Karl Marks ve Fredrich Engels Komünist Parti Manifestosunu yazarken iki önemli vurguyu genel bir çağrıya dönüştürmüşlerdi: İlki enternasyonal fikrini özetleyen Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin! diğeri İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

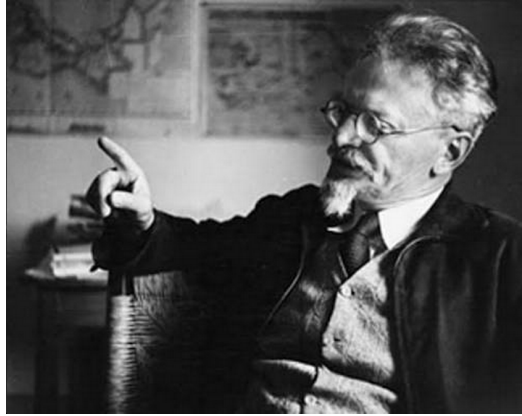
Marks ve Engels'in yaşadığı çağın Avrupasında ulusal sınırlar henüz yoktu, işçi sınıfı bu sınırlar ve ulusçuluk eliyle bölünmemişti. Alman bir işçi Fransa'da veya İtalya'da çalışmaya gidebilir ve bunun için "vize" gibi özel bir izin almak zorunda değildi. Enternasyonal Marşı 1871 yılında Paris Komünü zamanında yazıldı.

Birinci Enternasyonal 1864'te, İkinci Enternasyonal 1889'da Marks ve Engels'in zamanında kuruldu, Üçüncü Enternasyonal 1919'da Rus Devriminin itici gücüyle Lenin ve Troçki'nin zamanında yeniden kuruldu. Enternasyonal Dünya Partisi demektir.

Her Enternasyonal uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını savunmak ve Dünya Devrimini örgütlemek üzere kurulmuş olsa da zaman içinde burjuvaziyle savaşımında yaşanan yenilgiler veya ulusal devletlerin gelişmesiyle işçi

sınıfı içinde etkisini artıran ulusalcı, milliyetçi eğilimlerin güçlenmesiyle ya da Tek Ülkede Sosyalizm sözde komünist (Stalinist) teorisi sebebiyle dumura uğratıldı.

Üçüncü Enternasyonal Lenin'in ölümünün (1924) ardından içine sürüklendiği dar ulusalcılık, Dünya Devrimi dinamiklerini (Çin ve İspanya devrimlerini) Rus bürokrasisinin çıkarlarına feda eden sözde tek

Lev Troçki

ülkede sosyalizm siyaseti sebebiyle, etkisini yitirdi ve 1943'te kendisini fesh etti.

Üçüncü Enternasyonal'in görevlerini yapmayışı ve Dünya Devrimi çizgisinden uzaklaşması sebebiyle Eylül 1938'de Troçki, Dördüncü Enternasyonal'i kurdu. Uluslararası işçi sınıfının devrimci komünist fikirlerinin yozlaştırılmasını durdurmak, işçi sınıfına yol göstermek üzere bir Enternasyonal gerekiyordu. Dördüncü Enternasyonal'in uluslararası işçi sınıfı içinde

fiziki bir gücü olamadı, ancak siyasi etkisi bugünlere kadar gelmiştir.

Hem yaklaşmakta olan faşizme, hem dünya burjuvazisine hem de Rus bürokrasinin komünist fikirlerden uzaklaşmasına karşı büyük bir kafa tutuştu. Nitekim, iki yıl sonra Troçki'nin Stalinizmin ajanlarınca öldürülmüş olmasında bu Enternasyonal girişimin payı büyüktür.

Dördüncü Enternasyonal 88 yıl önce Stalinizmin, faşizmin ve dünya burjuvazisinin karşısına uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını korumak üzere, bir programla, Geçiş Programı ile çıkıyordu. İnsanlık için büyük yıkımları temsil eden faşizm, kapitalist sömürü ve devrimci fikirlerin yozlaştırılmasına karşı insanlığın geleceği enternasyonal devrimci önderliğin inşasına bağlıydı.

"İnsanlığın tarihsel bunalımı, devrimci önderliğin bunalımına indirgenmiştir" sözü bugün de geçerlidir; insanlığı felakete, savaşlara, baskı rejimlerine sürükleyen kapitalist dünya düzenini yıkacak tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı içinde Enternasyonal devrimci önderliğin inşası insanlığın geleceği için mutlaka gereklidir. (31.08.26)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.